Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 16 листопада 2010 року № 44 (364)

ВЛАДА І НАРОД

УКРАЇНА ПРОТЕСТУЄ

Сьогодні влада об'єднала у протестному пориві найрізноманітніші групи людей. 15 листопада вони пікетували засідання погоджувальної ради депутатських фракцій Верховної Ради України. Серед учасників пікету – представники політичних партій і організацій, у тому числі Конгресу Українських Націоналістів, члени Всеукраїнської профспілки "Народна солідарність", Федерації профспілок працівників малого та середнього підприємництва України, Союзу жінок України "За майбутнє дітей", Громадянського руху "Відсіч", представники київських ринків та ін.

Закінчення на 3-й стор.

РІШЕННЯ ГОЛОВНОГО ПРОВОДУ

12 грудня в Києві відбулося засідання Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів, на якому було прийнято рішення перенести дату проведення XIII Збору Конгресу з 13 листопада на 4 грудня 20010 року.

Напередодні Львівська обласна організація звернулася до членів Проводу з ініціативою перенести дату проведення Збору до оголошення офіційних підсумків виборчої кампанії.

Головним питанням засідання Головного Проводу стало обговорення кандидатури на посаду Голови Конгресу Українських Націоналістів. Серед претендентів: голова Львівської обласної організації Микола Пшевлоцький, голова Секретаріату Степан Брацюнь та активіст Київської міської організації Микола Коханівський. Члени Головного Проводу прийняли рішення висунути кандидатом на голову партії Степана Брацюня.

На засіданні прийняли рішення рекомендувати делегатам XIII Збору скасувати внесені зміни до статуту Конгресу на минулому Зборі, зокрема посаду першого заступника голови партії. Прийнято також рішення рекомендувати делегатам Збору голову Донецької обласної організації Марію Олійник головуючою на XIII Зборі.

Члени Головного Проводу підвели підсумки результату виборів до органів місцевої влади та обговорили можливі варіанти співпраці з іншими демократичними силами. Усі відзначали, що вибори 31 жовтня були найбільш брудними за всю історію української незалежності.

Прес-служба КУН

Марія ОЛІЙНИК

"ЯЗИКОВА" СВЕРБЛЯЧКА УКРАЇНОФОБІВ

Про те, як депутати Донецької облради воюють з українською мовою

Вислів Карла Маркса: "Мову корінної нації ігнорують три категорії: завойовники, батраки і гості". Крилатий вислів французького філософа Шарля Бернара: "Людина, яка живе у країні, але не спілкується мовою цієї країни, – або гість, або завойовник, або несповна розуму".

У світі немає країн, які б за свою історію не були хоча раз кимось переможені, захоплені чи окуповані. Переможець завжди намагається асимілювати підкорене населення.

Після звільнення з-під окупації відродження нації, становлення сильної держави завжди починалося з відродження рідної мови. Мовна ситуація в Україні взагалі і на Донеччині зокрема типова для всіх постколоніальних країн. Як виправити мовну ситуацію, спричинену окупацією, є міжнародний досвід, який можна запозичити – було б бажання. І суржик, яким говорить більшість населення країни, – теж не унікальне українське явище. У світі є таке поняття, як колоніальна мова, що залишається імперією на територіях, з яких вона йде. Це лінгвістичне "дитя імперій" з часом "розсмоктується" – просто потрібна продумана мовна політика. А в Україні всі 20 років незалежности її немає. І хоч була прийнята 1996 року Конституція України, а 1999 року Конституційний Суд України розтлумачив її ст. 10, згідно з якою громадянин України має право на вибір мови спілкування, у тому числі з органами влади, а представник влади не має, "проблема" української мови давно стала політтехнологією, яка, у свою чергу, стає могутнім чинником розколу. Застосовується ця політтехнологія, починаючи з 1991 року, коли переміг колишній секретар з ідеології КПУ завдяки місцевим елітам південно-східних областей України, які боялись, що прийдуть ті, хто змусить їх говорити українською. Зазвучала ця тема на повний голос і на місцевих виборах у жовтні 2010 року реєстрацією 7 вересня 2010 року проекту Закону України трьох мовних гігантів Єфремова-Симоненка-Гриневецького "Про мови в Україні". Це не тільки звична від виборів до виборів демагогія біло-блакитних, яка використовується цими аморальними політиками, як червона шмата, щоби натравлювати більш зрусифіковану частину України на іншу, а ще й прийом, за допомогою якого влада намагається мобілізувати свій електорат, відвернувши увагу громадськости від повного провалу всіх передвиборчих соціально-економічних обіцянок.

І тому один із чільних організаторів ПІСУРу в Сєвєродонецьку, "Людина року-2009" Російської Федерації, заступник голови обласної організації ПР, голова Донецької обласної державної (чи скоріше антидержавної) адміністрації Анатолій Близнюк, продовжуючи боротьбу з українською мовою, вже на третій день після скасування донецькими судами 1 і 2 інстанцій 26 січня і 16 липня 2010 року відповідно незаконного рішення Донецької обласної ради (голова Донецької обласної ради з 04.2006 – 03.2010 Анатолій Близнюк) "О создании условий для развития русского языка в Донецкой области" на прес-конференції 18 серпня 2010 року заявляє, що обласна рада знову прийме більш законне рішення про російську мову. І уявіть собі, що він вже 31 серпня 2010 року реєструє проект такого "більш законного" рішення обласної ради "Об использовании языков межнационального общения на территории Донецкой области".

Закінчення на 4–5-й стор.

44
4 820102 210017

ЗАЯВА

Конгресу Українських Націоналістів

Конгрес Українських Націоналістів заявляє про жорсткий тиск органів місцевої влади та правоохоронних органів на кандидатів від КУН на виборах до органів місцевого самоврядування 31 жовтня 2010 року.

Зокрема, у місті Гуляйполе, що в Запорізькій області, за кілька тижнів до дня голосування працівники МВС провели обшук у майстерні голови Гуляйпільської районної організації КУН Грицаюка Олександра на підставі звинувачення його у крадіжці мобільного телефону. В той же час усі кандидати від Гуляйпільської районної організації КУН (21 особа) раптово відмовилися брати участь у виборах, написали заяви про вихід із партії, мотивуючи свій вчинок бажанням стати безпартійними. Подібний тиск чинився і на висуванців інших національно-демократичних партій. В результаті в Гуляйпільському районі повну перемогу здобула Партія регіонів.

У м.Одесі було вчинено брутальний напад на кандидата в депутати Одеської міської ради від КУН Володимира Мусяка. Після чого він потрапив до лікарні зі струсом мозку і чисельними забоями голови. Міліції знайти нападників так і не вдалося.

Загалом для усіх областей характерними були масові фальсифікації волевиявлення громадян, використання адмінресурсу, тиск силових структур, затягування підрахунку голосів для "коригування" результатів на користь провладних сил та кандидатів

Конгрес Українських Націоналістів переконаний, що вибори до місцевих органів влади 31 жовтня 2010 року не відповідають демократичним стандартам і були наймбруднішими за всю історію незалежної України.

ВІТАННЯ

ЗІ СТОЛІТНІМ ЮВІЛЕЄМ!

До 100-річчя члена ОУНр., учасника національно-визвольної боротьби, в'язня польських, німецьких та большевицьких тюрем і лагерів друга Максима Гнатовича Фаренюка.

Всеукраїнське Братство ОУН-УПА вітає Вас і поздоровляє зі сторічним ювілеєм Вашого нелегкого бойового життя. З цієї славної нагоди Головна Булава ВБ ОУН-УПА нагороджує Вас Медаллю "100-ліття Головного Провідника ОУН Степана Бандери" №2180 і Грамотою до медалі.

Фаренюк Максим Гнатович народився 24 листопада 1910 року в селі Вишгородок Лановецького району Тернопільської області.

До ОУН вступив 1932 року і отримав псевдо "Збруч". Під час навчання у Львові 1935 року був заарештований поляками і засуджений за націоналістичну діяльність на п'ять років. Термін відбував в Кременці до початку Другої світової війни.

Польща стала першою жертвою двох світових хижаків, Гітлера та його колеги Сталіна, які скріпили це відомим договором Молотов-Рібентроп, а потім жадібно ділилися своєю першою здобиччю, і вже 17 вересня 1939 року АЧ перейшла польський кордон.

У цей час терміново всім в'язням по всіх тюрмах прийшло шептане попередження, щоб вони, при нагоді, рятувалися з тюрем, як хто може, щоб не попастися в лапи НКВДистам. Максим Фаренюк пішов своєю дорогою та скоро зв'язався з Організацією і дальше проводив роботу проти нових, вже німецьких, окупантів. 1942 року вступив у боївку Крука, яка вела бої проти німецької жандармерії в Лановецькому, Вишневецькому, Кременецькому та інших районах. 1943 року несподівано був схоплений гестапо і посаджений в Кременецьку в'язницю, одначе командир боївки Крук зробив успішний напад на охорону та визволив усіх ув'язнених, і мене також, та охочими поповнив боївку.

Весною 1944 року після приходу большевиків М.Фаренюка мобілізували в армію та відправили у Воронезьку область, де його арештовує НКВД і відправляє у Горьківські табори Унжлаг, де був засуджений московським ОСО на 10 років таборів і п'ять років заслання за статтею 58-1а, 58-11 УК РСФСР.

З таборів був звільнений 1954 року та засланий в Красноярський край.

В даний час мешкає в Кривому Розі.

ЗАХИСТИМО БОРЦІВ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ!

Не так давно Україну сколихнула хвиля "донецьких" судових процесів з приводу визнання незаконними указів Президента України Віктора Ющенка про присвоєння звання Ґерой України Степанові Бандері та Романові Шухевичу. А тепер ця хвиля докотилася до Києва, і в столичних судових інстанціях вирішується доля не лише цих двох президентських указів, а й іншого Указу – "Про вшанування учасників боротьби за незалежність України у ХХ столітті". Скасувати цей указ у судовому порядку вимагає незмінна очільниця Прогресивної соціалістичної партії України Наталія Вітренко.

І якщо на захист присвоєння Романові Шухевичу звання Ґерой України подали свої касаційні скарги шестеро осіб, а на захист Степана Бандери подали свої касаційні скарги 11 осіб, то в обороні указу про вшанування борців за незалежність України у ХХ столітті долучилися як третя сторона у судовий процес вже більше 30 осіб. А мав би бути й праведний народний гнів!

Закликаємо українців наслідувати цей приклад і долучитися як третя сторона у судовий процес на захист учасників визвольних змагань ХХ століття, підготувавши заяву, зразок якої подаємо нижче. Її необхідно надрукувати та листом з повідомленням про вручення надіслати на вказану в заяві адресу суду.

Наступне судове засідання відбудеться 22 грудня 2010 року о 13-й годині.

Окружний адміністративний суд м. Києва, вул. Десятинна, 4/6, м. Київ, 01025
Суддя Головань О.В., справа №2а-6732/10
за позовом Вітренко Наталії Михайлівни до Президента України
щодо визнання незаконним Указу Президента України від 28 січня 2010 року № 75/2010
"Про вшанування учасників боротьби за незалежність України у ХХ столітті"
(Прізвище, ім'я, по батькові заявника)

Паспорт Серія ___ № ________________
Адреса:______________________________
тел. ______________________________
e-mail: ______________________________

ЗАЯВА
(про вступ третьою особою, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору, на стороні відповідача)

Зважаючи на те, що позивач у своєму адміністративному позові на підтвердження свого права оскаржити Указ Президента України від 28 січня 2010 року № 75 "Про вшанування учасників боротьби за незалежність України у ХХ столітті" зазначив, що "Цей Указ паплюжить Позивача особисто. Тому що ніколи не бачила батька, який пройшов усю війну, тяжко хворів і помер у 1952 році, за два місяці до народження Позивача", і в Окружного адміністративного суду м. Києва не виникло жодних запитань до позивача з приводу цього пояснення, зокрема позивач не підтвердив документально ні факту смерті свого батька за два місяці до свого народження, ні факту проходження ним військової служби в період війни тощо, зважаючи на це, а також, зважаючи на ту обставину, що судом було залучено до справи третіми особами, які не заявляють самостійних вимог на предмет спору, на стороні позивача двох громадян Польщі, родини яких нібито "постраждали від рук членів ОУН", хоча ці громадяни Польщі не надали суду жодного доказу про те, що їхні родини "постраждали від рук членів ОУН" і що ці громадяни Польщі є нащадками цих родин тощо, зважаючи на це, а також, зважаючи на ту обставину, що якщо суд бере до уваги той аргумент позивача, що "Цей Указ паплюжить Позивача особисто", то я вважаю, що цей Указ, на який я чекав десятиліттями, не лише ґлорифікує моїх пращурів, які боролися за незалежність України, а й покладає на мене певні обов'язки щодо вшанування їхньої пам'яті, і у разі задоволення судом повністю або частково вимог цього адміністративного позову, рішення у цій адміністративній справі може вплинути на мої права, свободи, інтереси та обов'язки як громадянина України, який пишається тим, що є нащадком тих борців за волю України, які зазначені в п. 1 цього Указу, і тому, зважаючи на ці та інші обставини, керуючись частиною другою ст. 53 Кодексу адміністративного судочинства України, –

ПРОШУ:

– залучити мене третьою особою, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору, на стороні відповідача в адміністративній справі №2а-6732/10 щодо визнання незаконним Указу Президента України від 28 січня 2010 року № 75 "Про вшанування учасників боротьби за незалежність України у ХХ столітті", аби я міг захистити в судовому порядку цей Указ Президента України Віктора Ющенка.

_____ листопада 2010 року ________________________________

ПІБ

P.S. Прошу повідомити мене про час і місце розгляду цієї справи, щоб я зміг взяти участь у судовому засіданні.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшеволоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

Д.СВІТЛИЙ,
політолог

МОСКОВСЬКИЙ НАЛИГАЧ

небезпечний для державної незалежности України

З початком 90-х років, коли хвилею національно-визвольних революцій Східноєвропейські країни рішуче розривали убивчі стосунки з московською імперією зла та коли хвиля ця докотилася до України, був вражений невіглаством у національному питанні людців, які рвалися до влади в самостійній Україні. Було боляче дивитися на їхнє холопство навіть не через те, що то було дійсно холопство, боягузтво, підлість і зрада, а тому, що усвідомлював трагічні наслідки з того всього в близькому майбутньому. В думках спливали сторінки історії "розстріляного українського відродження", а в свідомість стукало ясновидіння: СНД – то початок повторення шляху УРСР. Коли говорив про це, чув у відповідь від ворогів української державности і несвідомих українців: "екстреміст", "український фашист" та всілякі синоніми до того.

Для імперської Москви не важлива назва: чи то, скажімо, "радянська суверенна – між вільними вільна, між рівними рівна", чи "самостійна, незалежна та навіть протилежна" Україна; аби тільки вся та хохляцька скотина залишалася на московському налигачі, за який її можна затягти назад в імперію для подальшого винищення й асиміляції, як тільки Москва поправить свої імперські м'язи після якогось розслаблення.

Аж ось натрапляю на заяву чеченського науковця (історика, політолога, публіциста) Абдурахмана Авторханова у книзі "Імперія Кремля": "Поки Україною управляють з Москви, а не з Києва, існує й існуватиме українське питання. Відкинута царизмом і більшовизмом на триста років назад у своєму національно-державному розвитку, систематично деукраїнізовувана окупантами, українська нація виявилася незнищенною" (цитуємо за книгою І.Панчука "Історія України очима іноземців", Тернопіль, Мандрівець, 2009).

Оскільки московити добре знайомі з чеченцями, вони вхопилися за цю підказку, буквально виплюнувши вкладений у неї автором зміст та певне сподіваючись, що хохли-лохи стерплять цей плювок.

Недавно Д.Мєдвєдєв хвалив московські дипломатично-шпигунські сили за успішно проведені в Україні і на міжнародній арені таємні операції, які дозволили імперській Москві збудувати, образно скажемо, "берлінську стіну" на шляху України в Європу на тій самій міжнародній арені та посадити свою "п'яту колону" у владні крісла в Україні.

А далі засвоймо нарешті, люди добрі в Україні і на міжнародній арені, історично правдиві, не раз доведені і вже не написані, а нарізані на українських душах істини, що народ-мучитель у своїй справі може досягти такої майстерности, яка, як на здоровий глузд, є не лише неймовірною, а й неможливою. Ось, наприклад, як характеризує таку злочинну майстерність московського імперіалізму супроти поневолених українського й інших народів український історик і політолог Михайло Демкович-Добрянський: "...російський імперіалізм відзначається особливою прикметою: це – вміння зняти поневоленому народові голову так, щоб він цілував катові руку і дякував за визволення... Я свідомий, що упрощую проблему, коли кажу: ця вмілість – один із проявів цинізму, притаманного російському імперіалізмові, цинізму, що межує зі садизмом.

Є в російському імперіалізмі – я не вагаюся вжити цього слова – елементарно-дика і заразом вишукано-рафінована, люта ненависть супроти кожного, хто прагне бути вільною людиною і не хоче йти в неволю "визволителів"... Хто попав у його неволю, має раз у раз плювати собі в лице публічними каяттями. Цей метод – винахід Івана IV (тепер це називається "самокритика") – має за мету знищити в людині почуття власної гідности і вбити прагнення бути вільною людиною. А, якщо йдеться про спільноту релігійну чи про народ, завдання цього методу – власними ногами топтати і власними устами зневажати найбільші цінності свого народу, своєї нації або Церкви" (книга "Україна і Росія", Видавнича спілка "Просвіта", Львів-Краків-Париж, 1993).

Академік Іван Дзюба у невеличкій книжці "Шевченкофобія в сучасній Україні", Київ, Видавничий дім "Києво-Могилянська академія", 2006 (текст лекції), відзначає: "У сучасному світі чи, принаймні, в Європі дедалі менше залишається можливостей для силової, збройної експансії. Набагато ефективнішою стає експансія економічна, інформативна, культурна. Щоб нація втратила свою життєздатність, дуже важливо дискредитувати основні опорні конструкції її національного самоусвідомлення". Хіба хто сліпий, не бачить сьогодні втягування України Московією всіма видами експансії на шлях національної загибелі. І.Дзюба розкриває системну підривну роботу історичного ворога українства з дискредитації нашого пророка Т.Шевченка, та наміри ворога дискредитувати всі інші опорні конструкції українського національного самоусвідомлення.

Сьогодні "п'ята колона" імперської Москви в Україні нібито іменем України судить, зневажає, дискредитує національних героїв України, тобто цинічно зі садизмом знущається над українською нацією, прагне викорінити українську мову в українському суспільстві через викривлене тлумачення "Європейської хартії регіональних мов або мов меншин", фальсифікує історію, згортає національне відродження…

Назріває…

УКРАЇНА ПРОТЕСТУЄ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Люди протестували проти внесення до порядку денного цьоготижневої сесії Трудового та Податкового кодексів, законопроекту "Про мови в Україні". Поряд також мітингували противники тютюнопаління, вимагаючи заборонити рекламу цигарок.

Виступи в мікрофон перемежовувалися скандуваннями і барабанним боєм учасників пікетування, які демонстрували великий плакат "Податковий терор + Мовний розкол + Трудове рабство = Нова влада". Також учасники пікетування прийшли з гаслами проти Трудового кодексу і законопроекту "Про мови в Україні". Вздовж дороги по вулиці Грушевського вони розтягли величезний банер "Займіться ділом, а не язиком". Один із учасників акції заявив, що сьогодні антинародна влада, як і в часи "Україна без Кучми", знову об'єднала людей різних поглядів та ідеологій, і ми повинні не дати їй шансу роз'єднати противників Податкового і Трудового кодексів законопроектом про мови, і не дати протиставити одне одному дрібних і середніх бізнесменів та найманих працівників. Було зазначено, що антивладні акції "Україна без Кучми", "Повстань, Україно!", в яких спільно брали участь громадяни з різними поглядами та ідеологіями, дала поштовх до розгортання широкого протестного руху, який закінчився Помаранчевою революцією.

А вже 16 листопада у Києві на Майдані Незалежности зранку розпочнеться велелюдний об'єднаний мітинг підприємців та профспілок проти Податкового і Трудового кодексів, на який з'їдуться люди з усієї України. З Майдану колона вирушить до Верховної Ради, аби продовжити мітинг там. Організатори очікують на присутність під стінами Верховної Ради близько 50 тисяч осіб.

Кор. "НіД"

У статті "Звичайна підлість" ("НіД", ч.42) трапилась помилка. Замість прізвища "Самборський" слід читати "Сціборський".

Просимо вибачення у наших читачів.

Редакція "НіД"

СТВОРЕНО КОМІСІЮ З ПЕРЕПОХОВАННЯ ПРАХУ СТЕПАНА БАНДЕРИ

В Івано-Франківську з представників місцевої інтелігенції створена комісія з перепоховання праху Степана Бандери на Прикарпатті, повідомляє Радіо Свобода.

Очолює комісію професор історії Роман Петрів. За його словами, таку ідею він виношував уже кілька місяців, бо вважає, що "герої України повинні лежати у рідній землі", і сподівається на широку підтримку у світі, скрізь, "де тільки є українці".

Було кілька пропозицій щодо місця перепоховання – село Старий Угринів, де народився провідник ОУН і де діє історико-меморіальний музей, міста Калуш чи Івано-Франківськ.

На першому засіданні комісії вирішили робити великий пантеон, тож ідеться про Івано-Франківськ. Члени комісії кажуть, що до такого пантеону можна було б перепоховати й інших героїв визвольної боротьби.

Через інтернет Роман Петрів направив звернення до діаспори в різних країнах. Він наголошує, що ініціатори не хочуть залучати до цього жодну політичну партію, лише українську діаспору та безпартійних меценатів.

Відповідного листа направлено також онукові Степана Бандери.

Наразі могила Степана Бандери розташована у Мюнхені, на цвинтарі Вальдфрідгоф.

Із ідеєю перепоховання визначних українських героїв, які спочивають за межами України, виступили і львів'яни. У жовтні цього року на Личаківському цвинтарі перепоховано прах провідних діячів Організації Українських Націоналістів Лева і Дарії Ребетів, які теж раніше були поховані у Мюнхені.

МАЛОРОСІЙСТВО

ТРЕТЯ ІПОСТАСЬ МАНІЛОВА ЧИ ФІГОВИЙ ЛИСТОК РЕЙДЕРІВ?

Артем КРАВЧУК

"Один бог хіба зміг би сказати, що за натура була у Манілова. У першу мить розмови з ним не зможете не сказати: "Яка приємна і добра людина!". В наступну за тим мить вам сказати нічого, а у третю скажете: "Біс його зна що таке!"
(М. Гоголь "Мёртвые души").

Манілов здебільшого розмірковував і думав, але про що він думав, хіба одному Богу було відомо. Господарством він не клопотався. Він навіть ніколи не їздив на поля. А коли йому прикажчик казав: "Добре було би, пане, те і те зробити", то він, звично смокчучи люльку, відповідав: "Було би непогано" і повторював: "Таки-так – непогано би". А ще Манілов аж дуже любив мріяти. "Він мріяв про благополучне дружнє життя, про те, як гарно було би жити з товаришем на березі якої-небудь ріки, згодом через ту річку розпочинав у нього зводитися міст, потім величезний будинок з таким високим бельведером, що можна звідти побачити навіть Москву. І мріялось там пити вечорами чай під відкритим небом".

Віктор Янукович теж мріє про міст – через Керченську протоку.

Микола Гоголь не даремно примушує Павла Чічікова розпочати свій аморальний бізнес саме з Манілова з його мрією "бачити Москву", якій до Манілова ніякого інтересу немає. Микола Гоголь іронізує. Мовляв, тут не доглянута земля Московщини з її поміщиками (біс його знає що), а царизм дає кредити чичиковим (під мертві душі) для захоплення земель запорізьких козаків. Сучасні рейдери плоть від плоті чичикови. Такі ж, як Павло Чичиков, аморальні, але більш цинічні і жадібні. Віктор Янукович – креатура рейдерів, виконавець їхньої волі, спрямованої на власне (індивідуальне) збагачення за рахунок бюджету, власне, на експлуатацію українського народу. Справді, яку цінність матиме і яку віддачу приноситиме для України міст через Керченську протоку? Аж надто мізерну. Зате виникне чимало проблем. Чи не краще було би розвивати інфраструктуру України від Хутора-Михайлівського до Чопа, від Бреста до Іловайської? Йдеться про те, щоб забезпечити ефективні транспортні (і кооперацiйні) сполучення між всіма областями України з метою гармонійного розташування виробничих сил – спеціалізації і кооперації між українськими промисловими підприємствами, загалом, – про мобільність виробництв. Зручне і швидке транспортне сполучення дозволить організовувати окремі цехи заводів в різних містах, у тому числі у малих містах – резервах економічного зростання і вирішення соціально-економічних проблем (занятість, культурний і соціальний розвиток, екологія). Будівництво моста через Керченську протоку принесе великі прибутки тим, хто володіє Курганським заводом залізобетонних конструкцій та одній-двом мостобудівним фірмам, але створить масу екологічних проблем для Криму і політичних негараздів для України. Чи, може, Віктор Янукович поверне в лоно України Кубань і Таганрог, анексовані Росією з наступним винищенням там українського населення? Так, на козацькій Кубані 1928 року українці становили більше 60%, а сьогодні – тільки 3%!!! Історична "наука" в Росії давно і ретельно виконує роль служанки царських і більшовицьких рейдерів, а при нинішній владі в Україні годі очікувати захисту економічних інтересів України. Адже сучасне настирливе прагнення (а точніше – нагле насадження) до русифікації в південно-східних областях України – це теж "міст" до анексії одвічних українських земель.

У повісті "Страшная месть" Микола Гоголь яскраво показав наслідки Переяславського "заручення" з Москвою. Поклялися Петро та Іван все ділити по-братерськи. Та не зміг Петро перенести славу Івана і скинув Петро Івана з сином у провалля. Історія замовчує, що основний конфлікт Івана Колединського-Мазепи і Петра Романова стався саме через Приазовські землі України. Козаки Запорозьких Січей, згідно з прадавніми правами, не дозволяли московському цареві поширювати свої володіння на цій землі. Цар Олексій Михайлович дотримувався угоди, а ось його син порушив клятву. То хто "зрадник" – Іван Мазепа з роду князів Вишневецьких-Корибутів чи байстрюк Петро Романов? Те ж саме станеться і з мостом через Керченську протоку, ефективність якого залежатиме не від інтересів і потреб України, а від примх Москви.

На жаль, геніальний твір Гоголя сьогодні навіть не вивчається у навчальних програмах українських шкіл. Сучасна влада більше дбає про амнезію пам'яті, а не про історичну пам'ять українського народу. При сучасній не нашій президентській владі, при маніловщині Верховної Ради та при перетворенні виборців у "мертві душі" даремно сподіватися на захист національних інтересів народу.

Новий голова Андрій Шишацький не включає 3 вересня цей проект до порядку денного, оскільки його не було розглянуто в комісіях, але обіцяє, що на наступній сесії облради це питання буде поставлено в порядок денний.

І дійсно, на останній, прощальній 31-й сесії облради V скликання Анатолій Близнюк відкликає свій проект від 31 серпня "Об использовании языков межнационального общения на территории Донецкой области" і просить тепер вже прийняти звернення до голови ВРУ В.Литвина щодо прискорення прийняття закону Єфремова-Симоненка-Гриневецького.

З цього шедевру ми дізнаємося, що "Донбасс, как и вся Украина – полиэтническое, многоконфессиональное и поликультурное пространство...". А ухвалення цього закону, на думку Анатолія Близнюка, зможе забезпечити міжнаціональну згоду і виховання толерантності в суспільстві. "Є пропозиція це звернення Анатолія Близнюка направити з метою прискорення розгляду Верховною Радою України законопроекту "Про мови України", який сприятиме створенню належного національного культурного й інформаційного простору, забезпечення правових, економічних і організаційних умов для забезпечення мовних прав громадян України і єдності в державі", – заявила депутат Донецької обласної ради Віра Немилостива на 31-й сесії облради 5 скликання. Наталія Бєлоцерковська, яка програла всі три суди із захисту рішення облради по російській мові, вимагала, щоб мовний закон був прийнятий до 31 жовтня 2010 року. Її заспокоїв депутат-регіонал Ігор Чічасов, який запевнив, що закон не просто буде прийнято, а що російська мова буде другою державною одразу після виборів до місцевих рад.

Крім того, на прощання в облраді презентували новий шкільний підручник"Український націоналізм і Донбас. Історична ретроспектива", написаний "за сприяння депутатів облради", який присвячено "пам'яті жертв німецького фашизму і українського націоналізму у Великій Вітчизняній війні".

Авторами є дослідники історичного факультету Донецького національного університету і Донецького Центру політологічного аналізу і технологій (керівник Центру – доцент ДонНу Сергій Баришників). У книгу також ввійшли матеріали аналітиків Української філії Інституту країн СНД (політолог Володимир Корнілов і соціолог Денис Денисов), професійних істориків з Луганська і Москви. У книжці також опубліковані статті дослідників з Польщі – фахівців по темі злочинів ОУН-УПА проти польського населення. У складі редколегії книги – проректор ДонНу, депутат Донецької міськради від ПР Тетяна Мармазова і доцент ДонНу, голова президії етнічних співтовариств Донецької області Олександр Дингес. Видавцем книги виступив депутат Донецької облради, голова Донецької обласної громадської організації "Народно-патріотичний блок ДОНБАС" Ігор Житинський, депутат від КПУ.

"Книга в м'якій палітурці, видана тиражем в 3 000 примірників, буде безкоштовно розповсюджена в школах, ВНЗ. Оскільки сесія була останньою, то депутати похвалили себе за проведення інвестиційного саміту, за договір області з Кабміном тощо. І жодних виступів про те, що по заборгованості із заробітних плат область посідає одне з перших місць, та ж ситуація з екологічних проблем, з криміногенної обстановки, захворювання СНІДом, пияцтва, наркоманії, знищення малого і середнього бізнесу за допомогою нового податкового кодексу. Навіть не згадали про космічний ріст цін, у першу чергу на продукти харчування, практично заморожені зарплати і пенсії, проблеми в комунальній сфері, проблеми бідності, підвищення цін на газ для споживачів, побори, хабарі, корупцію, безробіття в першу чергу для випускників ВНЗ, проблеми із захистом "дітей війни", тощо, це і питання повернення незаконно приватизованих і проданих донецькими владомюжцями дитячих садочків (що було заборонено законом), яких зараз не вистачає, і проблеми з незаконним видобутком вугілля в "копанках". Здогадатись, чому не тяжко – всі ці 20 років саме ці люди тут при владі (спочатку як члени КПСС, тепер як – ПР, яку донеччани називають Партія Рідна), в тому числі і в "помаранчевий період".

Наступного дня, 22 жовтня 2010 року, вже імперськи стурбовані депутати Донецької міської ради йдуть далі і дають наказ Голові ВРУ Володимиру Литвину, керівникам депутатських фракцій у парламенті, комітету ВР із питань культури і духовності у вигляді рішення "Об обращении по внесению на рассмотрение Верховной Рады Украины законопроэкта №1015-3 "О языках в Украине". Вони навіть ухвалили його на сесії: "за" проголосували 55 депутатів, проти – 3. У зверненні змальовується, як серйозно Донецька міська рада ставиться до розвитку російської мови та фінансування програм, зарахувавши собі в актив прийняття 26 травня 2006 року рішення "Об использовании русского языка в г. Донецке как регионального", ніби й не було це рішення скасовано судом за позовом прокуратури міста. А все тому, що на виконання цього рішення прийнята теж щедро профінансована з міського бюджету програма. І хоч незаконні рішення рад міста і області скасовані, а програми розвитку державної мови Російської Федерації фінансуються, новий закон "Про мови в Україні" забезпечить розвиток і функціонування української мови як державної, а також захистить права мешканців російськомовних регіонів України і національних меншин. Ухвалення закону понизить соціальну і політичну напруженість у суспільстві й сприятиме розв'язанню головного завдання української державності – інтеграції всіх громадян України в єдину громадянську мультикультурну націю (єдину громадянську мультикультурную нацию – мовою оригіналу)", – упевнені донецькі депутати під керівництвом Донецького міського голови, голови міської організації ПР Олександра Лук'янченка та секретаря Ніколая Левченка – одного із заступників ПР області.

Крім цього, депутати Донецької міської ради просять Президента України Віктора ЯНУКОВИЧА і прем'єр-міністра України Миколу АЗАРОВА "надати підтримку політиці МОН і починанням міністра освіти й науки Дмитра ТАБАЧНИКА, захистивши його від несправедливих нападок і надавши міністрові можливість спокійно займатися своїми прямими обов'язками". Звертаючись до депутатів міськради перед голосуванням за ухвалення даного рішення, секретар Донецької міськради славнозвісний Микола ЛЕВЧЕНКО сказав: "Я прошу вас поставити на голосування і підтримати цей проект рішення. У цьому зверненні ми перечислили всі ті досягнення, все те, що було зроблено Міністерством освіти за час керівництва нашого однопартійця Дмитра ТАБАЧНИКА". При цьому він додав, що зараз лунає лише критика на адресу міністерства і немає ніякої політичної підтримки, "тому наша профільна комісія пропрацювала всі досягнення і напрацювання (міністерства)" й ініціювала таке звернення. Спочатку дається негативна оцінка діяльності попереднього міністра Івана Вакарчука, а потім перераховуються досягнення Табачника. Перше і найсмішніше досягнення Табачника – це те, що "МОН з міністерства пропаганди і комерції знову стало міністерством освіти і науки". І це в той час, коли мітингують студенти проти поборів у ВНЗ. Друге – реформовано зовнішнє тестування. Третє – прийнято закон про повернення до 11-річної системи навчання. І це тоді, коли повністю провалено навчання дітей з 5-річного віку в садочках: для цього педагогів немає, підручників немає, методика відсутня, дитячих садочків не вистачає. Школярі навчаються за підручниками в інтернеті. Забезпеченість в області підручниками учнів 10 класу складає всього 8%. Четверте – введено обов'язкове проведення медогляду та заборонена торгівля продуктами "швидкого харчування". А найсвіжіше – зі шкільних підручників щезли глави, в яких оспівувались особи, які воювали на боці фашистської Німеччини під час ВОВ. Школярі і студенти отримали право вільно обирати мову навчання і тестування. Найцинічніший позитив в оцінці Табачника – це розвиток автономії ВНЗ. Нагадаємо, що це в той час, коли Табачник, звільнивши 29 липня 2010 року ректора Володимира Шевченка, керує Донецьким національним університетом

Закінчення. Початок на 1-й стор.

"ЯЗИКОВА" СВЕРБЛЯЧКА УКРАЇНОФОБІВ

Про те, як депутати Донецької облради воюють з українською мовою

у ручному режимі й досі за допомогою двох в. о., призначених Табачником, і порушуючи Закон України "Про вищу освіту", вперто не оголошує конкурс на заміщення посади ректора університету. Всі протести громадськости, профспілок, викладачів, звернення народних депутатів залишились навіть без відповіді. Ось так закінчили своє 4,5-річне кнопконатискання депутати міста і області. Звичайно, якби місцеві вибори пройшли без фальсифікацій, то 31 жовтня депутати отримали б результат їхнього зовнішнього оцінювання. Хоча сподіватись на це марно. У нас відбулися ще одні вибори без вибору. Головним інструментом для цього став виборчий закон, прийнятий коаліцією разом з "тушками".

Тобто голова Донецької ОДА Анатолій Близнюк та тільки російськомовні, тільки російськодумаючі, тільки російськоматюкаючі депутати облради (склад облради: 120 – ПР; 13 – блок Вітренко; 10 – СПУ; 7 – КПУ), які розмовляють суржиком – мовною хворобою постколоніальної країни, вирішили до кінця захищати засіб свого спілкування – це "кровосумісне дитя білінгвізму". Всупереч програмі Президента Віктора Ющенка, Донецька обласна рада вже на першій сесії приділила пильну увагу захисту російської мови – прийняла антиконституційну ухвалу "О создании условий для развития русского языка в Донецкой области", якою російська мова проголошувалась "региональным языком". Після чого запропонували Верховній Раді надати цій регіональній мові – статус державної. На другій сесії обласна рада встановила в окремо взятій області свято – день російської мови в день народження Олександра Пушкіна і гучно його щорічно святкує, передаючи бібліотекам, навчальним закладам, дитячим будинкам десятки тисяч книг творів російської літератури. Нагороджують цінними подарунками найкращих вчителів російської мови та учнів-переможців олімпіад з російської мови та літератури. 26 вересня 2008 р. сесією Донецької обласної ради прийнято "Региональную программу развития русского языка и русской культуры в Донецкой области на 2008-2011 годы" з фінансуванням 7 млн. 343 тисячі гривень. Протягом всієї своєї каденції місцеві депутати не забували про "великий і могучий" на жодній сесії. Як почали на 1-й сесії із захисту великого і могучого, так і закінчили тим самим на 31-й сесії. І зауважу, всі 31 сесії, їхні рішення проходили виключно російською мовою, всупереч Конституції України. А вони навіть звертались до Генерального секретаря Ради Європи з проханням захистити регіональну мову від посягань Міністерства культури, яке 18 січня 2008 р. ухвалило, що всі іноземні фільми мають бути дубльовані, озвучені чи субтитровані державною мовою. А також оголошували область територією без НАТО, Донецький національний університет без назви Стуса, засудили грузинську агресію щодо Південної Осетії і зажадали від Президента Віктора Ющенко нейтралітету України в цьому питанні. Одне слово, жодний акт "насильницької українізації" не залишився поза увагою полум'яних зоологічних українофобів. За 4,5 роки жодної програми розвитку знищеної на території Донеччини української мови та її носіїв не прийнято. Адже в Донецькій області з 24,67% росіян 1926 року, їх стало 43,65% 1989 року. А школи з українською мовою навчання практично знищені всі: якщо в 1932/1933 н.р. 79% школярів Донеччини навчались українською мовою, то в 1989/1990 н.р.навчалось всього 2,3% учнів. Крім того, більше половини школярів Донеччини були звільнені від вивчення української мови "за бажанням батьків"!

І виникає запитання, чому жодного разу депутати, в першу чергу голова облради, не провели слухання або не прийшли хоча б на конференцію "Просвіти", де регулярно обговорюється стан української мови на Донеччині. Почнемо з найголовнішого борця за продовження асиміляції українців Донеччини, тобто відстоювання права на духовну, моральну та інтелектуальну деградацію та заяв, що так "історічєскі сложілось", – Анатолія Близнюка.

Народився Анатолій Михайлович 24 листопада 1948 року в селищі міського типу Софіївка Шабелівської селищної ради Краматорської міської ради в сім'ї українців. Його 86-річна мати Катерина Митрофанівна родом із сусіднього селища Ясна Поляна, продовжує жити в смт Софіївці, а батько Михайло Григорович із села Калмиківки Луганської області. Батько з мамою нерозлучно прожили до 1999 року. Батьки скуштували остарбайтерської німецької неволі, після повернення з Німеччини обоє працювали на Краматорському металургійному заводі ім. Куйбишева. Крім Анатолія, вони виховали ще молодшу на 3 роки від нього дочку Євгенію. Навчався Анатолій в школі № 1 з українською мовою навчання, яка була насильно переведена на російську мову, коли він перейшов до 2 класу. Сестра Євгенія вже навчалась у російськомовній школі. 1998 року на зустрічі з делегацією Івано-Франківщини він з обуренням згадував, що вже на другий день, коли їхню школу перевели на російську мову, директор, почувши в коридорі, як він, другокласник, продовжує розмовляти рідною, батьківською, українською, вхопила його за вухо, підняла на 10 сантиметрів від підлоги і сказала: "Мальчік, в етой школє со вчерашнєго дня должен звучать только рускій язик". Після цих сумних спогадів він запевнив, що українська мова буде повернута українцям Донеччини таким самим большевицьким шляхом, яким була знищена. Але згодом проблиски принциповости змінились на брутальне, звичне холуйство. Тепер він, як навіжений, лементує:"Караул! Рятуйте російську мову!" Продовжує послуговуватись донбаським язиком с хахляцкім акцентом, зрадивши батьківську мову, ставши манкуртом. І нарешті – українофобом. Він та й всі невігласи з Партії регіонів нагадують знаменитого персонажа з п'єси Миколи Куліша "Мина Мазайло" тітку Мотю, яка заявляла: "Краще бути изнасилованой, ніж украинизированой".

Звільнив від вивчення української мови обох своїх синів Сергія (сьогодні депутат Донецької обласної ради від ПР) та Олексія, заради займання владних щаблів легко трансформував свою ментальність так, як сьогодні модно змінювати стать. І повернутись до батьківської мови, мабуть, не дозволяють господарі Донеччини. "Донецькі", "єнакіївські", "макіївські", "маріупольські" кадри всі ці роки в Донецькій області будували власну регіональну Україну за своїми законами. 2004 року її з переляку навіть назвали ПІСУАРом. На цій території не діє Конституція України, кадри її просто не знають.

Ці люди навчались вже в школах, які давно змінили мову навчання з української на російську.

Доларовий мільярдер Рінат Ахметов народився 1966 року, основне захоплення – спорт, футбол, ушу. Борис Колесніков 1962 року народження. Української мови вони практично не знають, історії заселення Донеччини теж, гуманітарними знаннями себе не обтяжують, бо одночасно займаються і бізнесом, і політикою. Вищу освіту вони всі осилили десь під 40 років. Тому ці послідовники гасла Партії регіонів "Дві мови – один народ" і пишуть проффесор, а в слові прем'єрміністр роблять 4 помилки.

Наведу, як приклад, ставлення до державности української мови і її відродження, тобто дерусифікації, татарина за національністю Рената Ахметова, на зустрічі з виборцями 2006 року: На питання журналіста: Рінат Леонідович, як ви ставитеся до російської мови як державної?

Ахметов: Спасибо за вопрос. Я родился и вырос в Донецке. Мне комфортно говорить на русском языке. Мне кажется, не общество должно обслуживать власть, а власть должна работать на общество. Если половина страны говорит и думает по-русски, то власть обязана с этим считаться. И никакой опасности для целостности страны в этом нет. Например, в Швейцарии – четыре государственных языка, в Канаде – два. Поэтому я – за равные права. Я за то, чтобы были созданы максимальные комфортные условия всем гражданам Украины. И если для этого необходимо, чтобы мы говорили на четырех языках, значит, я буду и за это. Я думаю, в этом и есть демократия.

Майже дослівно Ріната Леонідовича цитує і Борис Колесніков.

Рінат Леонідович і Борис Вікторович і не хочуть знати, як примусовим російщенням, яке в СРСР називалось злиттям націй, ламали хребет українству та національним меншинам на Донеччині. Ні Рінат Ахметов, ні Борис Колесніков, не розуміють, що таке двомовність, щиро вірячи, що це володіння єдиною, рідною їм донбаською мовою. Двомовність продемонстрував Президенту України Віктору Януковичу, Партії Регіонів і всім цим впливовим політикам, які беруться просторікувати про це, прем'єрміністр Канади Стівен Харпер 25 жовтня 2010 року на спільному з Президентом України брифінгу, який говорив двома державними мовами країни – французькою і англійською, чим Президент України був страшенно вражений. Отже, треба буде всім їм таки вивчити й першу державну – українську мову, а як тільки вони її вивчать, то відпаде бажання захищати засіб своєї одномовности.

Але Анатолій Михайлович Близнюк – це спритне й кар'єристське постголодоморне дитя українського слободжанського селища Софіївка – на прикладі власного вуха і своїх звільнених від вивчення української мови синів знає про тотальну русифікацію. До речі, в сім'ї його матусі, а вона проживає разом з сім'єю дочки Євгенії, й досі спілкуються українською мовою. І замість того, щоб сприяти знищенню наслідків русифікації, так зненавидів рідну землю, материнську мову, що став до лав патологічних україноненависників. Родовід таких кочубеїв та іскр давно відомий в українській історії. Адже через зрадникахохла Носа було здано мазепинський Батурин, після чого "князем" Меньшиковим – сатрапом Петра I було фізично винищено десятки тисяч українців. А вони продовжують свою іудину роботу, винищуючи українців, не даючи їм повернутись до батьківської мови, культури, духовности. Але треба йому пам'ятати, що тридцять срібників не принесли Юді жодної користі.

Ось такий, на жаль, освітній та інтелектуальний рівень нашої еліти. Наші верхи сильно бояться росту середнього класу, бояться появи освіченого, українського, патріотичного, молодого покоління.

Та всупереч діяльності отакої політичної еліти та гальмування ними гуманітарного розвитку, хоч і повільно, відродження таки відбувається: і школа № 1 в Софіївці повернулась до навчання українською мовою, де сьогодні вже більше 50% школярів навчаються українською, решта ще так любою Анатолію Михайловичу російською. Та й сини Анатолія Михайловича віддали його онуків до першої на Донеччині гімназії з українською мовою навчання в м. Краматорську, де, за переписом 2001 року, проживає 70,2% українців, та й кількість дітей, які навчаються українською мовою, в Краматорську збільшилась з нуля 1989 року до 43% 2010 року. Поки що політики погано чують запити людей на українську освіту. І відродження розвивається самостійно, паралельно з діями владних українофобів, яким так важливо зберегти "культурные отличия" між сходом і заходом України. Але цей паралельний простір вийде на поверхню. Жодній "п'ятій колоні" неможливо зупинити ідею, час якої настав.

Марія ОЛІЙНИК

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

ГОВОРІТЬ УКРАЇНСЬКОЮ

З немовлям над колискою
Задля щирої злагоди
Говоріть українською,
Щоб майбутнє не зрадити.

Із любов'ю синівською
Без пихи та зненавиди
Говоріть українською,
Щоби душу не збавити.

Не чужою – дідівською,
Бо себе не обдурите! –
Говоріть українською,
Українською думайте.

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

КРИВАВА ВОЛИНЬ

Розбір фальсифікацій польських "істориків" Семашків

Іван ОЛЬХОВСЬКИЙ

Коли я почув, що польські дослідники трагічних подій на Волині у роки минулої війни Владислав і Єва Семашки (до речі, земляки із села Свійчова Володимир-Волинського району) описали те, що творилося в цей час чи не в кожному селі на моїй батьківщині, у мене виникло нестримне бажання прочитати, а що ж там вони написали про мій рідний Вижгів. Бо ж з дитинства у моїй пам'яті живе розповідь нині вже покійної бабусі Ганни про підступний напад на село 22 грудня 1943 року поляків у формі вояків Української Повстанської Армії, закатованого священика Миколу Покровського, зарубаних мого прадіда Івана Міщука, тітку Олександру разом з чоловіком Іваном Зінчуком та трирічною дочкою Галею. Переді мною постійно стоять розкидані по вижгівських хуторах могили спалених родичів-сусідів Савчуків: восьмимісячного Володі, п'ятирічного Сергійка, восьмирічного Антона з його мамою Харитиною, розстріляного сліпого Павла Зінчука.

Мій колега-журналіст із Луцька Андрій Бондарчук десь дістав книгу Семашків, скопіював і надіслав мені кілька сторінок з розповідями про Вижгів і найближчі до нього села. Я вхопився за них, читаю і очам своїм не вірю: "У серпні 1943 року... у лісах коло Вижгова збиралися упівські боївки, а в самому селі розташовувалась сильна пляцувка УПА(!?)... 22 грудня 1943 року польський відділ, сформований з частини партизанського відділу АК поручника Казиміра Філіповича "Корда" і партизанського відділу АК підпоручника Станіслава Вітамборського "Малого", які розташовувались на околицях Римачів (Бережецька гміна Любомльського повіту), здійснив напад на боївку УПА, що перебувала у Вижгові. Однак виявилося, що у селі боївки не було(!!!?), а був лише постерунок(!?), який зліквідовано, застрелено 4 упівців(!?) і попа Покровського".

Я перебираю у голові загиблих односельчан, прикидаю, кого могли поляки зарахувати до упівців. Але на пам'ять усе спадають імена жінок, дітей... "Хіба старих дідів Йосипа Савчука, Левка Шишелу, Зіновія Ольховського-Савчука? Але ж усіх їх повбивали на власних подвір'ях! Ага, ще ж у Вижгові переховувалися біженці... Під повстанця підходить Карп'юк Дмитро з Бовтунів. Тільки у нього замість зброї на руках були діти! І його не розстріляли, як пишуть Семашки, а закололи штиком разом з дружиною Євою, дочкою Лєною та одномісячним сином Миколкою, якого нападники настромили на кілок. То, певне, випадкова помилка вкралась у дослідження поляків",– подумав я і вирішив прочитати інформацію про сусідні села. І ось що вичитав: "7 вересня 1943 року партизанський відділ АК поручника Казиміра Філіповича "Корда" розбив угруповання упівців під Висоцьком... Село як база УПА, що загрожувала людям, які зібрались у Римачах та Ягодині (Бережецька гміна) було спалено... Кількість полеглих у бою українців невідома". З польського боку не було жертв. Цікавий бій!

У статті про село Радехів Семашки розповідають, як там упівська боївка розстріляла із засідки трьох розвідників з батальйону поручника Міхала Фіалки "Сокола" 27-ої Волинської дивізії піхоти АК. Четвертий поранений розвідник втік з місця пригоди і про все розповів своєму командувачу. Після цього на Радехів вирушила польська каральна експедиція, "у результаті якої трупи було відвойовано, а село знищено(!?)". Культурно і красиво, без жодної жертви!

Чомусь у своїй книзі Семашки жодним словом не обмовились про українське село Чмикос, де кілька тижнів квартирував батальйон Міхала Фіалки і звідки поляки вчинили збройний напад на Радехів. Зате вони до найдрібніших подробиць (із переліком усіх жертв) розповідають про чи не вдвічі меншу од Чмикоса однойменну польську колонію, яку 29 серпня 1943 року так само, як і Радехів, було знищено, але вже упівцями. Коли ж я прочитав усю книгу Семашків "Геноцид, вчинений українськими націоналістами над польським населенням Волині 1939–1945", то зрозумів – не для встановлення історичної правди написана вона, а для того, щоб виставити нас – українців – перед усім світом злочинцями, влаштувати міжнародний суд і зажадати від нашої держави відповідних компенсацій!

Польські солдати Армії Крайової

Завдання, як бачимо, не з простих. Але, щоб полегшити його виконання, поляки пішли на деякі хитрощі. По-перше, розуміючи, що розгляд українсько-польського конфлікту в історичному аспекті, з'ясування причин його виникнення заведе їх у тупик, поляки все це обминули. Зрештою, вони навіть сам термін "українсько-польський конфлікт" вирішили заперечити. Мовляв, не було такого! Не було причин для його виникнення! Поляки та українці до 1939 року жили добре. "Прикладом доброго співжиття, на їхню думку, було укладення польсько-українських шлюбів..., виступ у ролі хрещених батьків, дружків і дружок на весіллях... В школах (Семашки соромляться сказати "польських" – **І.О.**), до яких ходили діти різних національностей, де вчителями були (Семашки знову забувають сказати слово "переважно" – **І.О.**) поляки, (і зрідка – **І.О.**) українці, євреї, ставлення до всіх учнів було однаковим (якщо не брати до уваги фактів, які заперечують це твердження – **І.О.**)". Справді, українці жили з поляками добре, доки задовольнялися польською початковою освітою, доки не порушували питання про здобуття навіть середньої спеціальної освіти, доки не заїкались про відкриття української школи чи ще якогось українського культурного закладу, доки не претендували ні на які державні посади, а закопували свій талант у землю чи гній. Як тільки українці починали ставити вищезазначені питання, то добре співжиття у них з поляками припинялося. Але про це польські дослідники волинських подій воліють не згадувати. Чому? Бо, бачте, від цього може розсипатись уся схема побудови їхніх звинувачень на адресу українців.

По-друге, поляки відкинули розгляд українсько-польського конфлікту на Волині у тісному взаємозв'язку з подіями на інших землях, зокрема на Холмщині, де також поруч проживали українці і поляки. Для чого? Бо тут, бачте, поляки першими почали знищувати передових українських діячів, які під час німецької окупації активно взялись за національно-культурне відродження. Розповідь про події на Холмщині завадила б покласти усю відповідальність за розв'язання братовбивчої війни на українців.

По-третє, щоб вибити з-під ніг українців ще один важливий аргумент, який дає їм право на національно-визвольну боротьбу проти окупантів і якоюсь мірою виправдовує їхні дії у цій боротьбі, поляки вирішили не згадувати про етнічну належність Волині.

По-четверте, аби не збляк "геноцид" поляків на Волині, польські дослідники знехтували у своїй праці свідченнями українців, документами українських архівів, у яких мова йде про жорстокі криваві напади вояків Армії Крайової на українські села. Але це не заважає професорові Шавловському стверджувати: "Праця (Семашків – **І.О.**) остаточна у сенсі повного, глибокого і об'єктивного дослідження теми". У такому випадку люди кажуть: "Боже, вбережи од таких об'єктивних дослідників і таких їхніх поціновувачів".

Таким чином, відкинувши наукові принципи дослідження (всебічний розгляд події, явища в історичному причинно-наслідковому аспекті та у взаємозв'язку з іншими подіями, явищами), поляки повністю розв'язали собі руки для створення на окремих фактах узагальненого образу українського повстанця-сокирника-різуна, у якого за душею нема нічого людського, окрім лютої ненависті до представників інших національностей. Для переконливості вони почали висмикувати усе, що можна і не можна, з української історії, фольклору, літератури. Так, професор Ришард Шавловський у передмові до книги Семашків узявся висновувати жорстокість вояків УПА "з гайдамацьких традицій, які сягають XVII і XVIII століть (повстання Хмельницького і Коліївщини), коли жертв рубали сокирами, вкидали поранених у колодязі, перерізували пилками, тягали конем..." Але професор чомусь впритул не бачить, що з часів Хмельниччини і Коліївщини бере початок і польська традиція, яку взяли на озброєння вояки АК, "культурно" розправлятися з непокірними. Ось як її описує в "Історії України-Русі" Микола Аркас: "Його (Гонту – **І.О.**) присуджено ось на яку люту кару: перших десять день кат повинен був вирізувати щодня з його спини пасмо шкури, на одинадцятий день одрубати обидві ноги, на дванадцятий – одрубати голову і шматки його тіла прибити до шибениць по чотирнадцяти містах України. Браницький зменшив цю кару і звелів стяти голову Гонті вже на дев'ятий день, а все інше до чого присуджено, робити вже на трупі. До того йому порізано було язика, бо боялися, щоб він чогось не виявив". Семашки, правда, передають цю традицію такими сором'язливими словами: "Вояки 27-ої Волинської дивізії піхоти АК (всього-на-всього – **І.О.**) знищили українське село...", "Партизанський відділ АК (всього-на-всього – **І.О.**) спалив село, і воно перестало існувати як база УПА". Не хоче чути професор Шавловський і основної думки Шевченкових "Гайдамаків": "Нехай бачать сини і внуки, що батьки їх помилялись, нехай братаються знову з своїми ворогами. Нехай житом-пшеницею, як золотом, покрита, не розмежованою останеться од моря й до моря – слав'янська земля".

Щоб вразити весь світ "українським варварством", польські дослідники акцентують увагу на тому, що під час українсько-польського конфлікту навіть доходило до того, що українські людовбивці "змушували українського чоловіка чи навіть українську жінку власноручно вбити польського члена подружньої пари. Таке варварство у подібних ситуаціях ніколи не траплялося серед змішаних подружніх пар (наприклад польсько-російських) у совєтів або серед німецько-єврейських у Німеччині".

Очевидно, для поляків зразком подружньої вірності є загальновідомі факти отруєння Адольфом Гітлером своєї дружини Єви Браун, розкошування у Кремлі таких совєтських діячів, як Михайло Калінін, В'ячеслав Молотов, у той час, коли їхні кохані дружини в концтаборах валили ліс у сибірській тайзі.

Зрештою, я перевірив усі факти розправи українців над своїми польськими дружинами чи співмешканками, які, згідно із Семашками, нібито мали місце у селах Мосир, Савоші, Рівне та Сокіл Любомльського району. Жоден із них не підтвердили очевидці цих подій. Навпаки, під час розслідування цих фактів я почув розповіді про злочини поляків проти своїх українських родичів. Так, у селі Полум'яному Володимир-Волинського району люди розповіли про чоловіка-поляка Софії Шевчук Вітуля із села Видранки цього ж району, який зарубав свого тестя Власа і його дружину Марію Ющук із села Штуня Любомльського району, лишивши сиротою їхнього десятирічного сина Анатолія.

Ще одну трагічну історію мені розповіли у селі Бережцях Любомльського району. Там, на хуторі Мутвиця, один поляк залицявся до дівчини Марії Капелян. Але та усе відмовляла йому. Під час збройного нападу поляків на родину Капелянів восени 1943 року залицяльник власноручно розстріляв свою кохану, яка стояла на колінах і молилась перед образами. Свідком цієї картини була мати Марії, росіянка Наташа, яка дивом лишилася живою і про все розповіла односельцям.

Аби зробити більшою цифру польських жертв на Волині, а відтак і більший рахунок виставити Україні, польські дослідники вдалися навіть до відвертих фальсифікацій. Так, розповідаючи про злочини у невстановлених місцях(!?) Любомльського повіту, Семашки зазначають: "У вересні 1939 року після приходу Червоної Армії місцеві українці, зорганізовані у банди, протягом трьох днів розправлялися з поляками у гміні Пулемець, мордували і різали відступаючих солдатів Війська Польського, офіцерів, підофіцерів, військових осадників, поліцаїв, урядників. Загалом там загинуло 300–400 осіб. Вздовж шосе Влодава-Піща лежали трупи замордованих поляків".

Продовження в наступному числі.

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

СИТЕ РАБСТВО

Олесь ВАХНІЙ

Нещодавно, певно вп'яте або вшосте, отримав чималу естетичну насолоду, переглядаючи екранізовану версію роману Джеролда Сеймора "Поле крові". Відзнятий понад десять років тому захоплюючий художній фільм "Інформатор", можливо, дещо і гіперболізовано, але досить правдоподібно змалював тяжку й сповнену небезпечних для життя перепон і труднощів справедливу національно-визвольну боротьбу поневолених англійцями ірландців Північної Ірландії за очищення Батьківщини від окупантів й постання соборної національної держави. Після розстрілу британськими солдатами 26-ти ірландців-католиків у січні 1972-го року про збройні і криваві сутички в Белфасті згадували мало не в кожному огляді новин. Прояв зухвалої зневаги стосовно ірландців (байдуже, чи то публікація в пресі, чи лайка в ЖЖ інтернету, а чи й необережно бовкнуте в часі приватної розмови слівце) могли стати для колоніста або і всієї його родини причиною фізичного знищення. 7 лютого 1991 р. боївкарі ІРА спромоглись обстріляти з мінометa резиденцію прем'єра Великобританії Джона Мейджора на Данінг-стріт і зникнути.

Проте мова не про героїчну боротьбу нащадків кельтів й потребу створити й нам, українцям, щось на зразок Ірландської Республіканської Армії. Захоплюючись мужністю й принциповістю більшости героїв і засуджуючи слабодухого й безвольного зрадника, звернув увагу на (нехай і побіжну) згадку про існування серед ірландців-католиків цілого пласту "прихильників мирного врегулювання", для котрих декларування власної національної приналежности звелось виключно до вивішування біля власного будинку ірландського триколору й котрі питанням соборности Ірландії жодним чином не переймались. Час засвідчив, що саме вони, а не окупанти-протестанти (нащадки англійських й шотландських колоністів) є головним гальмом у справі об'єднання формально незалежної республіки Ейр (Ірландії) й донині утримуваної у складі Великої Британії землі Ольстер (ірландської території, де внаслідок нелюдської масакри автохтонів чисельність колоністів-окупантів є переважаючою). Особистий та родинний матеріальний добробут (рівень життя в Британії з певних причин є вищим, аніж в Ірландії), страх перед британськими спецслужбами (котрі в прагненні зберегти імперію не зупиняються ні перед якими злочинами), перетворили їх у ситих й уникаючих будь-яких ускладнень рабів чужої за суттю й духом системи. Тикаючи в їхній бік пальцем, британська корона на весь світ заявляє про відсутність дискримінації за релігійною або національною ознакою. Нинішнє поліпшення рівня життя внаслідок припинення активних бойових дій багатьох ірландців примусло забути про семисотлітню окупацію та найрізноманітніші визискування й приниження. Як і українці, ірландці також пережили період заборони спілкуватись рідною мовою та вирощувати пшеницю й займатись вівчарством. Довгий час їх примушували культивувати й споживати завезену з Америки картоплю. Наслідком такої злочинної політики була смерть понад семисот тисяч ірландців від біологічної одноманітності й масова еміграція. Загальновідомо, що під сучасну пору ірландців поза Ірландією мешкає більше, ніж в самій Ірландії, а ірландською мовою навіть в самій Республіці Ейр володіє вкрай незначний відсоток жителів.

Нещодавнє вбивство ірландцями двох вояків-британців й поліцейського засвідчило, що збереження возведених між католицькими й протестантськими кварталами мурів, укритих колючими дротами, котрі, на щастя (не сприйміть це як цинізм), ще ніхто (принаймні поки що) руйнувати не збирається, виявилося недаремним. Укладена в березні 2007-го року мирна угода між ІРА та британським урядом, внаслідок якої більшість британських вояків були виведені з Північної Ірландії, а боївкарі склали зброю й удостоїлись показової амністії, стан ірландців Ольстера, котрі на власній землі перетворились в меншину, жодним чином не поліпшився. Ірландці і далі почувають себе окраденими й залишаються в стані приниження та духовного виродовлення. Попри наданий британськими урядовими чинниками дозвіл брати на службу в поліцію ірландців-католиків (донещодавна в "демократичній" Британії на це існувала офіційна заборона) та взяті на себе зобов'язання не застосовувати зброю й утримуватись від будь-яких форм насилля, переважна більшість ірландців і нині принципово відмовляються купувати харчі в крамницях, власником котрої є расовий англосакс. Їхні діти донині відвідують різні школи й за різними підручниками вивчають минуле, а таксист протестант нізащо не погодиться відвезти пасажира в католицький квартал. Чимало колишніх рядових боївкарів ІРА відчувають, що укладена їхніми колишніми чільниками мирна угода є зрадою. Війна приносила втрати, проте мобілізовувала, дисципліновувала й нагадувала про обов'язок любові супроти ближніх і Батьківщини. Мир влаштовує англійців-окупантів, оскільки примусив всіх, хто стояв по інший бік барикад, зануритись в багно пошуку заробітку й зобов'язує їх до сплати податків окупаційній адміністрації, проте він деморалізовує принижених, окрадених й окупованих ірландців. Прагнучи цілковито зламати опір, британський уряд ініціював постання "мішаних шкіл" й виплачує по кілька сотень фунтів щомісяця батькам, котрі погодились віддати до них власних дітей. На щастя, відсоток таких вкрай незначний, проте факт їхньої наявности є свідченням зародження й поступового утвердження серед ірландців занепадницьких настроїв. Гірше того, урядові чинники Республіки Ейр нерідко йшли назустріч вимогам британських спецслужб і надавали їм всебічну підтримку в справі репресій боївкарів ІРА, котрі переховувались на території формально незалежної Ірландії.

Роздуми над незаздрісною долею ірландців й Ірландії врешті-решт дарували певні висновки. Ганебне явище зради і колабораціонізму має аналогії і в бутті інших народів. Один із чільників індіанського руху опору Ташунке Вітке (Скажений Кінь) був застрелений співплемінниками з так званої "індіанської поліції", заколот проти президента Грузії Звіада Гамзахурдія вчинили боївкарі з батальйону "Мхедріоні", а найжорстокішими винищувачами чеченців, котрі прагнули незалежности, виявились не російські солдати, а їхні єдинокровні брати з числа присталих на умови Кремля прихильників нинішнього Президента Чечні Кадирова. Географічна віддаленість територій, де відбувались і відбуваються нині щойнозгадані події, не перешкодила врештірешт до пошуку аналогій і в Україні. Прикладів виявилося більше ніж достатньо. Чого варта лишень згадка про показово амністованих сталінським режимом колишніх упівців, котрі ставали ядром "загонів самооборони" ("ястребків") й терором супроти ближніх засвідчували власну лояльність до окупаційного режиму.

Нинішня постокупаційна та постколоніальна адміністрація ніколи не мислила національними категоріями. Її функціонери, пристосуванці й авантюристи з ліберально-демократичним забарвленням, рівно як і вихована ними безпринципна зміна, так і не навчились сприймати явища й виклики часу всеохопно і відповідально водночас. Єдиний керунок їхніх вчинків – задоволення егоїстичних забаганок та заклопотаність результатами майбутніх виборів як джерелом наживи і влади. Неодноразово оприлюднені підозри врешті решт засвідчили: дії нинішньої влади спрямовані на винищення українського народу для вивільнення життєвого простору представникам іншорасового елементу. Перевага смертности над народжуваністю, масова зневіра, еміграція, внаслідок котрої руйнуються родини й страждають діти, дають підстави стверджувати, що нинішня незалежність є нічого не значущим папірцем. Зовнішні чинники продовжують і далі визначати шляхи буття українців. Відвертий фізичний терор змінили на тактику повільного і потаємного, але дієвого і з не менш катастрофічним наслідком знищення. Нинішнє зменшення чисельности українців йде паралельно із захопленням економічно важливих об'єктів і галузей. Навіть невтаємничені врешті-решт зрозуміли, що очікувана багатьма скупівля землі буде не засобом господарювання, а різновидом загарбання території на юридичних підставах.

Логічно, що цей ненормальний стан речей повинен викликати всебічний спротив і найактивнішу протидію. Факти свідчать, що попри кількасотлітнє цілеспрямоване виродовлення найкращих, такі чесноти, як честь, гідність, пошана гідности ближнього та здобутків предків, для багатьох українців не є пустопорожнім дзвоном. Зорганізовані кілька років тому непричетною до жодної з політичних партій молоддю мітинги, пікети та маніфестації (котрі нерідко закінчувались силовим зіткненнями з відвертими українофобами та з безпринципними "правоохоронцями", й до проведення котрих з часом долучились і поважні політичні середовища) засвідчили: теза про нашу довічність і незнищенність має вагомий підмурівок. Проте підстав для занепокоєння більше ніж достатньо. Нинішні відчайдушні потуги патріотів нівельовуються злочинними (а інкше їх неможливо і кваліфікувати) діями "професійних українців". Ця (поки-що нечисельна за кількістю) частка наших співплемінників зуміла в нинішніх умовах здобути міністерські портфелі, депутатські крісла, посади суддів, прокурорів та челядників, чільників та функціонерів, годованих з державного бюджету або й з-за меж України фондів, стати дешевими блазнями в найрізноманітніших телевізійних шоу, навіть здобути звання істориків, науковців і народних та заслужених артистів. Проте їхні "здобутки" жодним чином не є свідченням наявности таланту й прагнення послужити ближнім і Україні. Сумні реалії засвідчили, що єдиним рушієм усих їхніх вчинків є беззупинний гін за чуттєвими насолодами, матеріальними статками, отриманням нагоди попозувати перед телекамерами й спробувати тим засвідчити власну вагомість. Показова, нерідко переповнена англомовними термінами (а з цієї причини така огидна для сприйняття) нібито українська мова останніх викликає своєю нещирістю огиду в патріотів й водочас провокує ворогів до зневажливого насміхання. Проте критична думка оточуючих, "професійних українців" жодним чином не цікавить. Гірше того, навіть найменшу спробу розкритикувати їхній фальшивий і брехливий солоспів галасливо потрактовується ними як ознака екстремізму й ксенофобії. Запопадливо запобігаючи перед грошовитими чужинцями, вони першими здіймають галас довкола навіть найменшої спроби протистояти навалі підлости, брехні й несправедливости. Їхні духовні попередники з когорти безліч разів розвінчаних Христом фарисеїв полюбляли найпомітніші місця в синагогах і привселюдні молитви з посипанням голови дорожньою пилюкою. Проте їхній внутрішній світ був астрономічно далеким від декларованого. З вини новітніх, вже українських фарисеїв загал приречений на ганебне й водночас жалюгідне скніння в тенетах толерації багатьох форм духовного та морального збочення, наслідком котрого стало фізичне вимирання українців. Штучність і неприродність цього середовища помітна навіть неозброєним оком, а аргументи, котрими вони виправдовують власне існування, вражають нахабством, цинізмом й посиланням на чужі нашому народові вартості. Історія засвідчила їхню дочасність, проте більшість з них ніколи й не цурались того. Вони вміють пристосовуватись за будь-яких умов. І саме вони є найбільшим гальмом у справі постання реальної (а не бутафорної) Української держави та поступу українського народу.

МЕЧ ДУХОВНИЙ

ХРЕСТОМАТІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ,

або *Книга, яку ще не заборонено*

Віктор РОГ

"Антологія українського націоналізму" за рік витримала два видання. Потреба у такому збірнику назріла давно, адже найкращим аргументом в дискусії про роль і значення українського націоналізму в національно-визвольному русі та процесі українського державотворення є першоджерела. Резонанс, який викликали презентації книги у Києві, Львові, Полтаві, Харкові, Тернополі, Одесі та інших містах України за участі Голови ОУН Стефана Романіва та провідних істориків і політологів, цьому став яскравим підтвердженням. Брак відповідної літератури є очевидним, як очевидним є і той факт, що уявлення про український націоналізм у багатьох співвітчизників сформовані під впливом комуністичної пропаганди, дуже далекої від історичної правди. Та і сьогодні не бракує чинників, які продовжують всіляко паплюжити і перекручувати ідеологічні засади та політичну практику українського націоналізму. Як приклад, можна навести скандальний законопроект депутата від Партії регіонів Д.Шенцева №5247, в якому йдеться про заборону націоналістичних організацій.

Як стверджує директор Науково-ідеологічного центру імені Дмитра Донцова Олег Баган, "на книжку з такою концепцією і змістом в Україні чекали давно і, сподіваємося, не лише в середовищі організованих націоналістів, а й загалом в колах правих інтелектуалів. Адже вага українського націоналістичного руху в історії України XX ст. є визначальною, він не лише спалахнув дивовижним за силою й завзяттям воєнізованим опором ОУН-УПА, а й кардинально перемінив після 1920 р. психологію і морально-ідейні засади українського суспільства, принаймні в обширі Західної України. І це усвідомлюють, здається, більше вороги України, аніж самі українські патріоти. Бо ж чим іще пояснити відносну байдужість до теми ідеологічних основ українського націоналізму з боку офіційних партійних середовищ, академічних кіл, відсутність хоч якоїсь цілісної програми вивчення історії, системної републікації джерел, класичних праць головних теоретиків правоконсервативної і націоналістичної політичної думки в Україні? А вороги, усвідомлюючи справжнє значення ідей націоналізму, демонізують, оббріхують його з усіх сторін, намагаючись створити ситуацію, коли об'єктивне вивчення і засвоєння ідеології українського націоналізму в Україні і поза нею буде неможливим".

До збірки, котру сміливо можна вважати своєрідною хрестоматією українського націоналізму, увійшли основоположні праці теоретиків українського націоналізму першої половини XX століття. Тематика творів охоплює широкий спектр проблематики: морально-етичні аспекти, геополітичні напрямні, філософські підстави, державотворчі концепції, соціальні питання, політичні візії. Ідеологічна спадщина українського націоналізму багата, обширна і багатогранна.

Тексти, поміщені в антології, з'явилися на світ в різний час і за різних обставин. Передвісниками та ідеологічним обґрунтуванням організованого націоналістичного руху слід вважати знакові праці Миколи Міхновського "Самостійна Україна" і Дмитра Донцова "Націоналізм", написані на початку століття, перша – ще до початку Української революції, друга – по її поразці. Добірка творів Юліана Вассияна, Дмитра Андрієвського – це початки творення ОУН, Зенон Коссак, Дмитро Мирон, Олег Ольжич, Олена Теліга, Ярослав Стецько, Микола Сціборський, Юрій Липа писали в 30-х, на початку 40-х років минулого століття, до початку нападу Німеччини на СРСР. Петро Полтава, Василь Ґаласа і Осип Горновий пропонували свої розробки в часи безпосередньої збройної боротьби УПА, а пропоновані статті Степана Бандери, Романа Бжеського, Володимира Яніва та Степана Ленкавського написані в умовах вимушеної еміграції в кінці буремних сорокових. Відповідно всі ці обставини наклали відбиток на стиль, тематику і тональність текстів.

Книга руйнує ряд міфів про ідеологію і практику українського націоналізму, зокрема міф про штучний, локальний і тимчасовий характер цього явища та міф про колабораціонізм. Самі тексти, а ще більше біографії авторів, доводять абсурдність таких тверджень.

За задумом, пропонована збірка є лише першою частиною двотомника, до другого тому, видання якого планується на початку наступного року, мають увійти матеріали Великих Зборів та конференцій ОУН і авторські публікації другої половини XX століття.

Янукович вже отримав хрестоматію українського націоналізму, варто передати цю збірку й Шенцеву. А ви вже прочитали "Антологію"? Поки не заборонили…

Придбати книгу можна, зголосившись за адресою: 01034 м. Київ, вул. Ярославів Вал, 9, пом. 4, тел. (044) 234-70-20, 246-47-83.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

СИМВОЛ РАБСТВА І БАЙДУЖОСТИ

На карті нашої країни є багато міст-музеїв, назви яких пов'язують з відомими історичними подіями. До таких міст належить і Переяслав-Хмельницький. Але пишатись подією, яка відбулась тут, підстав немає, бо це сумнозвісна Переяславська рада. Це місто-музей є заповідником українського гріхопадіння. Це музей так званого "братання" з московитами, від хижих обіймів яких не можемо випручатись і по сьогодні. Місто Переяслав-Хмельницький уособлює собою цілу епоху порабування України Росією. Скрушно, але досі на центральній площі міста бовваніє монумент, на якому викарбувано "навіки разом з російським народом". Цей пам'ятник символізує наше незнищенне внутрішнє рабство та байдужість.

Микола ВІЩЕНКО,
м. Переяслав-Хмельницький

ТОВ "ТД "Укрспецреалізація",
м. Київ, вул. Пироговського, 19, корпус 6,
ЄДРПОУ 33829204
оголошує прилюдні торги з реалізації майна, яке належить Іскендерову Відаді Вагіфу огли
адреса боржника: м. Київ, вул. Лісківська, буд. 32/51, кв. 235

Обтяження: іпотека

Місцезнаходження майна: м. Київ, вул. Антонова Авіаконструктора, буд. № 2/32, корп. № 3, кв. № 27

Пропонується до продажу на прилюдних торгах арештоване майно:

ЛОТ № 1 – трикімнатна квартира № 27 загальною площею – 59,9 кв.м., що розташована на другому поверсі п'ятиповерхового керамзитобетонного будинку за адресою: м.Київ, вул. Антонова, буд. № 2/32, корп. 3. Жила площа – 43,30 кв.м. Кімнати: 8,4 кв.м., 16,9 кв.м., 18,0 кв.м.; коридор – 5,9 кв.м., кухня – 6,3 кв.м., санвузол – 3,9 кв.м., балкон – 0,5 кв.м. Матеріал конструкцій фундаменту – бетон, стін – керамзитбетон, перекриття – залізобетонні панелі. Належить боржнику на підставі договору купівлі-продажу.

Стартова ціна лоту – 634 758,00 грн. (без ПДВ) (Договір № 0-11059 від 08.11.2010 р.). Гарантійний внесок у розмірі – 19042,74 грн. (без ПДВ/в т.ч. ПДВ).

Гарантійний внесок на кожен окремий лот учасниками прилюдних торгів вноситься на поточний рахунок № р/р 26003060591142 в ПАТ КБ "ПриватБанк", МФО 300711, Код ЄДРПОУ 33829204, одержувач ТОВ "Торговий дім "Укрспецреалізація".

Посилання в платіжних документах на номер договору та найменування лоту є обов'язковим. Купівельна ціна сплачується протягом 10 робочих днів після проведення прилюдних торгів на депозитний рахунок ВДВС Солом'янського РУЮ у м.Києві (р/р 37319001004454 в ГУДКУ в м. Києві, код ЄДРПОУ 35008087, МФО 820019). Кінцевий термін реєстрації для участі в прилюдних торгах: 6 грудня 2010 р. до 10.00 год. Ознайомитися з майном можна щодня за його місцезнаходженням, звернувшись до організатора прилюдних торгів.

Прилюдні торги відбудуться 6 грудня 2010 р. об 11.00 год., за адресою: м.Київ, вул.Зоологічна,4 А.

Організатор прилюдних торгів ТОВ "Торговий дім "Укрспецреалізація" м.Київ, вул.Зоологічна, 4 А.

Довідка за телефоном 483-16-99.

ТОВ "ТД "Укрспецреалізація",
м. Київ, вул. Пироговського, 19, корпус 6,
ЄДРПОУ 33829204
оголошує прилюдні торги з реалізації майна, яке належить ПП "Клим Білдінг Індастрі", код ЄДРПОУ 32845670

Адреса боржника: **м.Київ, пр-т Повітрофлотський, 14/14**

Обтяження: іпотека

Місцезнаходження майна: м. Київ,Святошинський р-н, вул. Трублаїні, 20

Пропонується до продажу на прилюдних торгах:

ЛОТ № 1 – земельна ділянка загальною площею – 0,0813 га, розташована за адресою: м. Київ, вул. Трублаїні, 20. Цільове призначення: будівництво та обслуговування жилого будинку, господарських будівель та споруд. Кадастровий номер: 8000000000:75:198:0092. Належить боржнику на підставі державного акта на право власності на земельну ділянку.

Стартова ціна лоту – 567 310,00 грн. (без ПДВ) (Договір № 0-11046 від 18.10.2010 р.). Гарантійний внесок у розмірі 11346,20 грн. (без ПДВ/в т.ч. ПДВ).

Гарантійний внесок на кожен окремий лот учасниками прилюдних торгів вноситься на поточний рахунок № р/р 26003060591142 в ПАТ КБ "ПриватБанк", МФО 300711, Код ЄДРПОУ 33829204, одержувач ТОВ "Торговий дім "Укрспецреалізація".

Посилання в платіжних документах на номер договору та найменування лоту є обов'язковим. Купівельна ціна сплачується протягом 10 робочих днів після проведення прилюдних торгів на депозитний рахунок ВДВС Святошинського РУЮ у м.Києві (р/р 37313001004450 в ГУ ДКУ м. Києві, МФО 820019, код ЄДРПОУ 34999049). Кінцевий термін реєстрації для участі в прилюдних торгах: 3 грудня 2010 р. до 10.00 год. Ознайомитися з майном можна щодня за його місцезнаходженням, звернувшись до організатора прилюдних торгів.

Прилюдні торги відбудуться 3 грудня 2010 р. об 11.00 год., за адресою: м.Київ, вул.Зоологічна,4 А.

Організатор прилюдних торгів ТОВ "Торговий дім "Укрспецреалізація" м. Київ, вул. Зоологічна, 4 А.

Довідка за телефоном 483-16-99.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 4 500 прим.
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9